
REDACTIONEEL

Hoe ziet de toekomst er uit voor de sociaal psychiatrisch verpleegkundigen? Door de komst van de (opleiding voor) verpleegkundig specialist in de geestelijke gezondheidszorg is er discussie ontstaan over de wijze waarop de sociaal psychiatrisch verpleegkundige zich tot deze nieuwe beroepsgroep gaat verhouden. In eerste instantie was het de bedoeling om de voortgezette opleiding tot sociaal psychiatrisch verpleegkundige uit te bouwen tot de opleiding tot specialist in de geestelijke gezondheidszorg. Door de ambulantisering in de geestelijke gezondheidszorg en de als gevolg daarvan veranderende positie van verpleegkundigen in de kliniek is er later alsnog besloten om de verpleegkundig specialist een bredere psychiatrisch verpleegkundige basis te geven. Dat lijkt een logische stap. Maar er zijn nogal wat vragen.

Waar gaat de verpleegkundig specialist in de geestelijke gezondheidszorg ingezet worden? Zal deze specialist op den duur de plek van de sociaal psychiatrisch verpleegkundige gaan innemen? Welke gevolgen heeft dat voor de steeds ambulante praktijk? Blijft de sociaal psychiatrisch verpleegkundige de voorwaart in de crisisdienst of gaat de verpleegkundig specialist of de psychiater dat overnemen?

Blijft de sociaal psychiatrisch verpleegkundige het merendeel van de ambulante sociaal psychiatrische behandelingen verzorgen of gaat de verpleegkundig specialist of de psychiater dat overnemen? Hoe denken de steeds ambulante zorgaanbieders in de komende jaren de kwaliteit en continuïteit van hun aanbod te garanderen als de belangrijkste ambulante kernfunctionaris, de SPV, niet goed weet waar het naar toe

gaat? Moeten de werkgevers hier niet veel meer initiatief en verantwoordelijkheid nemen?

Welke positie krijgt de sociaal psychiatrisch verpleegkundige in de geestelijke gezondheidszorg van de toekomst? Kortom vele vragen die beantwoord moeten worden en die in de komende periode een bijzondere inzet vragen van met name beroepsverenigingen en zorgaanbieders. Maar ook van zorgverzekeraars, onderwijsinstellingen en hun vertegenwoordigende organen.

Sociale Psychiatrie valt deze keer een maandje later in de bus. Ook al hoort u ons er nooit over, voor de volledig uit vrijwilligers bestaande redactie is het toch steeds weer een behoorlijke klus om u een blad te bieden met interessant materiaal. Ik hoop dat het ook nu weer gelukt is.

In dit nummer staat het ontmoeten centraal. Het artikel van **Harrie Beenen** heeft dit letterlijk als titel.

Ontmoeting is gebaseerd op een gelijkwaardig contact.

"Een gelijkwaardig contact leidt tot een uitwisseling van informatie door beide partijen met als resultaat een groeiproces naar een gezamenlijke verantwoordelijkheid".

In Duitsland worden al enige jaren "psychose seminars" gehouden waarbij cliënten, familie en hulpverleners, zonder dat zij een (behandel)relatie met elkaar hebben, uitvoerig met elkaar spreken over de beleving van de eigen rol in de onderlinge relatie. Dat levert andere, eerlijkere verhalen op omdat de onderlinge machtsrelatie voor een groot deel is uitgebannen. In ons eigen land is het de filosoof Harry Kunneman die werkelijke aandacht vraagt voor het levensverhaal van de cliënt. Aandacht die impliceert dat de maatschappelijke en culturele context veel meer een rol

gaan spelen in de onderlinge relatie. Het artikel van Harrie Beenen stelt in het verlengde hiervan, dat ontmoeting, het samen komen om tot wederzijds begrip te raken, essentieel is voor een succesvolle rehabilitatie.

Een tweede artikel is van de hand van **Douwe Bouma**. Hij is psychiater en schrijft over de relevantie van de object-relatie-theorie van Kernberg voor de sociale psychiatrie. De objectrelatie is de innerlijke representatie van de relatie met een ander object c.q. persoon. Affectie gaat daarbij een rol spelen. Ook hier gaat het dus over ontmoeten maar het wordt op een theoretisch ander plan geplaatst.

Hij gaat meer de diepte in en werkt in z'n artikel ook de identiteit, afweer en realiteits toetsing verder uit.

In het laatste artikel van ondergetekende wordt verteld over wekelijkse ontmoetingen van vrijwilligers en mensen met langdurige psychiatrische problemen. Deze georganiseerde ontmoetingen, veelal ondersteund door Vriendendienst organisaties, worden al op heel veel plaatsen in het land mogelijk gemaakt. Voorzichtig wordt er aan de hand van enig kwalitatief onderzoek geconcludeerd, dat de kwaliteit van het leven van cliënten die er gebruik van maken ook daadwerkelijk verbeterd. Elke GGZ-regio zou een dergelijk aanbod mogelijk moeten maken.

Kees Onderwater.